

РЕШЕНИЕ

№ 3534

гр. София, 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 65 СЪСТАВ, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ПОЛИНА ЛЮБ. АМБАРЕВА

при участието на секретаря ЗОРНИЦА ЛЮДМ. ПЕШЕВА
като разгледа докладваното от ПОЛИНА ЛЮБ. АМБАРЕВА Гражданско дело № 20231110113003 по описа за 2023 година

Предявен е от В. С. К., ЕГН ***** против Дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“ (ДУССД) - Министерство на вътрешните работи, иск с правно основание по чл. 181, ал. 1, пр. 2 ЗМВР вр. 86 от ЗЗД за заплащане на сумата от **4 320 лева**, представляваща сбор от ежемесечно дължимите суми за храна за 36 месеца за периода от 14.03.2019 г. до 14.03.2022 г., включително, ведно със законната лихва за забава от депозиране на исковата молба (10.03.2023 год.) до окончателното изплащане на вземането.

С протоколно определение от 08.02.2024 год. „на основание чл.214 от ГПК е допуснато изменение на предявения иск от В. С. К. против Дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“ – МВР, с правно основание чл.181, ал.1, предл.2 от ЗМВР във връзка с чл.86 от ЗЗД, като е намален размера на предявения иск от сумата от 4320 лв. за периода 14.03.2019 г. – 14.03.2022 г., като същият да се счита предявен за сумата от **2880 лв.** за периода 14.03.2020 г. до 14.03.2022 г. включително, ведно със законната лихва от 10.03.2022 г. до окончателното плащане.

В исковата молба се твърди, че до 01.02.2017 г. ищецът работел по служебно правоотношение с ответника, като заемал длъжността началник на сектор „Обслужване“ към отдел „Обществено хранене“ при Дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“ – МВР. Със заповед № 8121К-1589/11.03.2022 г., считано от 14.03.2022 г., служебното му правоотношение било прекратено поради съкращаване на длъжността. Сочи, че за периода от 14.03.2019 г. до 14.03.2022 г. в месечната му заплата не била включена левовата равностойност на полагащата му се храна, съгласно чл. 181 от ЗМВР, чийто размер се определял с ежегодни заповеди на министъра на вътрешните работи, издавани на основание Наредба № 8121з-773 от 01.07.2015 г., поради която я претендира, ведно със законната лихва за забава от депозиране на исковата молба до окончателното изплащане на вземането. Претендира и сторените по делото разноски.

Ответникът Дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“ (ДУССД) е депозирал отговор на исковата молба в законоустановения срок по чл. 131 ГПК. Не оспорва твърденията за наличие на служебно правоотношение между страните и положения труд от ищеца за процесния период. Твърди, че ищецът е служител от категорията на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, чийто статут се урежда от ЗДСл, правилата на ЗМВР се прилагат само частично и то при наличие на законови препратки, поради което 1

разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР е неприложима в отношенията с ищеца. Сочи, че специалният закон-ЗМВР не предвижда на държавните служители работещи в системата на МВР да се изплаща отделно и допълнително сума за храна в размер на 120 лв. месечно и счита, че такава сума не се дължи на ищеца, тъй като категорията служители, към която се числи той, не е от посочени в изричните заповеди, издадени от министъра на вътрешните работи, в които изрично е посочено, че те се отнасят само за служителите на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 и 3 и ал. 3 от ЗМВР. Сочи, че считано от 01.02.2017 г., когато ищецът е преназначен по посочения ред, възнаграждението за прослужено време и левовата равностойност за храна, не се начисляват отделно, а представляват компонент от получаваното от него основно възнаграждение. Моли, исквете да се отхвърлят като неоснователни и недоказани. Претендира юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение на ищеца.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК, достигна до следните фактически изводи:

Предявен е иск ,с правно основание по чл. 181, ал. 1, пр. 2 ЗМВР вр. 86 от ЗЗД за заплащане на сумата от **2880лв.** , представляваща сбор от ежемесечно дължимите суми за храна за 36 месеца за периода от 14.03.2019 г. до 14.03.2022 г., включително, ведно със законната лихва за забава от депозиране на исквата молба (10.03.2023 год.) до окончателното изплащане на вземането.

В тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване, че е бил в служебно правоотношение с ответника и е полагал реално труд в процесния период; дължимостта и размера на левовата равностойност за храна; падежа на задължението за плащане на левовата равностойност за храна и размера на обезщетението за забава.

В тежест на ответника е да докаже, че е изправна страна по съществуващото между страните служебно правоотношение, съответно да установи правоизключващите си възражения, от които черпи изгодни за себе си правни последици, а именно че при определяне на възнаграждението на ищцата е включена и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР, съгласно § 69, ал. 6 ПЗРЗИДЗМВР.

Като безспорни ,на основание чл. 153 ГПК не подлежат на доказване са отделени обстоятелствата,относно наличието на служебно правоотношение между страните в периода наличието на служебно правоотношение между страните до 14.03.2022 год., по силата на което, считано от 01.02.2017 г., ищецът заемал длъжност, имаща статут на държавен служител, по смисъла на чл.142, ал.1, т. 2 от ЗМВР, както и че в рамките на заявления с исквата молба период от 14.03.2019 г. до 14.03.2022 г. на ищеца не е заплащана отделно легова равностойност на храна.

Не е спорен и въпроса ,че за процесния период левовата равностойност на храна е била в 120лв. ,месечно.

Спорен по делото е въпроса дали на ищецът в качеството му на държавен служител по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, след преобразуването на служебното му правоотношение на 01.02.2017 г. се дължи предоставяне на храна или левовата й равностойност,по смисъла на чл.181,ал.1 от ЗМВР.

В процесния случай не е спорно между страните, а и с доклада по делото е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че ищецът, през исковия период е бил държавен служител по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР и е заемал длъжността Началник Сектор „обслужване“ към отдел „обществено хранене“ при Дирекция „Управление на собствеността и социални дейности „,МВР“ като е бил назначен на тази длъжност със Заповед № 8121К-1531/03.02.2017год. ,на основание чл.9 от ЗДС и §69 от ПЗР

към ЗИЗМВР/ДВ,бр.81 от 14.10.2016год./.

Тази длъжност е изпълнявал до 14.03.2022год. ,когато служебното му правоотношение е прекратено със Заповед № 8121К-1589/11.03.2022год.

Съгласно чл. 142, ал. 4 ЗМВР статутът на ищеца, в качеството му на държавен служител по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР се урежда със Закона за държавния служител и с чл. 56, чл. 151, ал. 1 и 7, чл. 156, ал. 4, чл. 181, ал. 3, чл. 182, чл. 185, ал. 1, чл. 186а, чл. 190, ал. 2, чл. 191 и 233 от ЗМВР. Разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР не е сред изчерпателно изброените разпоредби на ЗМВР приложими към статута на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, поради което и неоснователно се явява искането на ищеца същия да бъде приложен и спрямо него.

Изчерпателното изброяване на разпоредби в ЗМВР приложими към служителите заемащи длъжности по чл. 142, ал. 1, т. 2 е въведено със Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи /ДВ, бр. 60 от 2020 г., в сила от 1.10.2020 г. / и представлява връщане на част от правата на тези служители отнети от законодателя през 2016 г. за тази група служители в МВР, като в периода от 14.10.2016 г. до 31.10.2020 г. приложими спрямо тези служители принципно са само разпоредбите на Закона за държавния служител.

Съгласно § 69, ал. 1 ПЗРЗИДЗМВР /в сила от 01.02.2017 г. /, служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага § 86 от Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи /ДВ, бр. 14/2015 г. / и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от Медицинския институт на Министерството на вътрешните работи и на тези по § 70, ал. 1, т. 1, се преобразуват в служебни правоотношения по Закона за държавния служител, считано от датата на влизане в сила на този закон.

Не е спорно по делото, че ищецът попада именно в категорията служители, индивидуализирана в § 69, ал. 1 ПЗРЗИДЗМВР. Настоящият съдебен състав намира, че на ищеца не се дължи допълнително заплащане на пари за храна, доколкото в § 69, ал. 6 ПЗРЗИДЗМВР изрично е предвидено, че при назначаването на служителите по ал. 1 се определя индивидуална основна заплата, не по-ниска от определеното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на Закона за Министерството на вътрешните работи и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР. По изложената аргументация следва извода, че парите за храна по реда на чл. 181, ал. 1 ЗМВР са нормативно включени в основната заплата на ищеца, което се установява и от приетото по делото заключение на вещото лице по ССЧЕ.

Съгласно същото ,определената на ищеца заплата от 01.02.2017год. е в размер на 1844лв и е по-висока от заплата,която лицето е получило през м. декември 2016год.Съответно определената на лицето заплата в исковия период е била по-висока от определената ,в съответствие с §69 от ПЗРЗИДЗМВ заплата за м.февруари 2017год. и

м.декември 2016год.,в последната от които е била включена и левовата равностойност на храна по чл.181,ал.1 от ЗМВР.

С § 86 от ЗИДЗМВР /ДВ, бр. 14/2015 г. / е прието, че за държавните служители в МВР, заемащи длъжности за държавни служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, чиито служебни правоотношения не са прекратени към 1 април 2015 г., се прилагат разпоредбите на действащото законодателство за държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР до прекратяване на служебните им правоотношения, т. е. до прекратяване на служебните им правоотношения, категорията служители по т. 2 законодателно се приравняват по статут на държавните служители по ЗМВР. С § 69, ал. 1 от ПЗР на ЗИДЗМВР /Обн., ДВ, бр. 81 от 2016 г., в сила от 01.02.2017 г. / от друга страна, е предвидено, че служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага ЗИДЗМВР /ДВ, бр. 14/2015 г. / и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от Медицинския институт на Министерството на вътрешните работи и на тези по § 70, ал. 1, т. 1, се преобразуват в служебни правоотношения по ЗДСл, считано от датата на влизане в сила на този закон. Съгласно ал. 6 на същия параграф, при назначаването на служителите по ал. 1 се определя индивидуална основна заплата, не по-ниска от определеното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на ЗМВР и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храна по чл. 181, ал. 1 от ЗМВР. Следователно, самият закон определя начина, по който се формира основната заплата на служителя по служебното правоотношение и в нея нормативно е включено, както допълнителното възнаграждение за прослужено време, така и левовата равностойност на храната. С ежегодни заповеди, издавани от Министъра на вътрешните работи, на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 1 и т. 3 от ЗМВР, какъвто е и ищецът преди преназначаването му считано от 01.02.2017 г., е определена левовата равностойност на храна в размер на 120 лева месечно.

Ето защо, считано от 01.02.2017 г., когато ищецът е преназначен по посочения ред, възнаграждението за прослужено време и левовата равностойност на храната не се начисляват отделно, а представляват компонент от получаваното от него основно възнаграждение. При това положение следва да се приеме, че служителят няма право на отделно допълнително възнаграждение за храна извън основното си възнаграждение. Ако се приеме обратното, че ищецът като държавен служител в системата на МВР - чл. 142, ал. 1, т. 2 от МВР има право на храна или нейната равностойност съгласно чл. 181, ал. 1 от ЗМВР, то той би бил поставен в по- благоприятно положение в сравнение със служителите по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР – полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението, чиито правоотношения не са се преобразували в служебни по силата на § 69, ал. 1 от ПЗР на ЗИДЗМВР /в сила от 01.02.2017 г. /, доколкото би получавал храна, респ. равностойността ѝ веднъж като съставна част от основното му възнаграждение и втори път, отделно като допълнително плащане.

Наред с изложеното, ищецът е назначен по служебно правоотношение в МВР, на

основание § 69, ал. 1 от ПЗР на ЗИДЗМВР /в сила от 01.02.2017 г. / и съдържанието на служебното му правоотношение се урежда от специалния ЗДСл. В специалния закон не е предвидено в полза на служителите на държавна служба да се предоставя храна или нейната парична равностойност, аналогично на уредбата по чл. 181, ал. 1 от ЗМВР. Тази изрична законодателна препратка към приложение на специалния ЗДСл към тази категория служители на МВР, изключва приложение на другия специален закон по аргумент за празнота в ЗДСл. В чл. 142, ал. 4 от ЗМВР от друга страна, изрично е предвидено, че статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 се урежда със ЗДСл, а изчерпателното изброяване на разпоредби в ЗМВР приложими към служителите заемачи длъжности по чл. 142, ал. 1, т. 2, сред които чл. 181, ал. 1 от ЗМВР е въведено едва със ЗИД на ЗМВР /ДВ, бр. 60 от 2020 г., в сила от 1.10.2020 г. /. Следователно за периода от 01.02.2017 г. до 14.03.2022 г. ищецът, като служител по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, по отношение на който е приложим ЗДСл няма право на храна, респ. на паричната й равностойност като отделно плащане от основното възнаграждение.

По изложената аргументация настоящият съдебен състав намира, че исковата претенция следва да бъде оставена без уважение, като неоснователна.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има само ответникът. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на същия следва да бъде присъдена сумата от 100 лв. за сторените разноски по делото за платено юрисконсултско възнаграждение.

По аргумент от разпоредбата на чл. 78, ал. 6 от КТ разноските за държавна такса и възнаграждение на вещото лице следва да останат за сметка на съда.

Така мотивиран, съдът

-

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от В. С. К.,ЕГН : ***** ,с адрес в гр.София,кв.Княжево,ул.“Евлия Челеби“ ,№ 17 А **срещу** Дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“ /ДУССД/БУЛСТАТ : 129010157 ,Министерство на вътрешните работи, обективно съединени осъдителни иски,с правно основание по чл. 181, ал. 1, пр. 2 ЗМВР вр. 86 от ЗЗД за заплащане на сумата от **2880лв.** , представляваща сбор от ежемесечно дължимите суми за храна за 36 месеца за периода от 14.03.2019 г. до 14.03.2022 г., включително, ведно със законната лихва за забава от депозиране на исковата молба (10.03.2023 год.) до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА В. С. К.,ЕГН : ***** ,с адрес в гр.София,кв.Княжево,ул.“Евлия Челеби“ ,№ 17 А **да заплати на** Дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“ /ДУССД/БУЛСТАТ : 129010157 ,МВР,с адрес в гр.София,ул.“Княз Борис І“, №124 ,на основание чл.78,ал.3 от ГПК сумата в размер на **100 лв.** – разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от същото на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____